

Still Morris: «El vinil permet escoltar la música, no consumir-la»

Parlem amb el cantant barceloní del seu nou àlbum, 'Genouine'

Still Morris | Arxiu

Still Morris és el projecte musical del cantautor Eloy Pardo. El barceloní va dedicar quatre dècades a la seva carrera al sector bancari, però als 49 anys va decidir canviar el rumb a la seva vida i endinsar-se en el món de la música. Aquest novembre ha publicat el seu vuitè àlbum d'estudi *Genouine* (Blau, 2022), un disc íntegrament en anglès que es mou entre el folk i el rock. En parlem amb ell.

Abans de dedicar-te a la música exercies com a banquer. Com et prova la decisió d'haver deixat la banca per fer música?

Aquesta decisió m'ha donat vida. Ara ja no hi ha diferència entre el que soc i el que faig: Abans hi havia una distorsió entre el que volia fer i el que m'obligaven a fer, dins de la roda de guanyar diners i progressar. Vaig prendre la decisió de sortir d'aquesta roda i, per a mi, va ser el millor que he pogut fer en tota la vida. Em va costar decidir-me, perquè era un pas molt important, però ara veig que era la decisió encertada.

'Genouine' és el teu vuitè àlbum. Com diries que ha evolucionat la teva música en aquests anys?

Jo soc molt jove musicalment perquè vaig començar molt tard. I he fet aquesta evolució en 10 anys quan molts d'altres l'ha fet en 30. La meua música intentava emular els meus ídols de quan era

jove, amb un estil més folk-rock, i després vaig passar a una etapa de cantautor. L'idioma, això sí, ha sigut un factor condicionant per mi. Vaig començar en anglès i posteriorment vaig passar al català durant els cinc anys que vaig fer de cantautor. I aquest darrer disc és el meu retorn als orígens, a la música que jo hauria volgut fer. El volia titular "el disc zero" perquè és la tornada al folk i al rock del principi de tot. I és totalment en anglès.

Still Morris dalt de l'escenari Foto: Arxiu de l'artista

Com passes d'un àlbum completament en anglès com els que feies a l'inici a només fer cançons en català i tornar a fer-ne un sencer en anglès?

Em va costar molt al principi, perquè jo no he parlat mai anglès, i és molt difícil gravar en un idioma que no és el teu. Però sí que és veritat que jo vaig mamar tot el rock de jove i no entenia res, però em sonava celestial. Jo crec que cada idioma porta la música cap a un terreny i l'anglès és perfecte, fonèticament parlant, pel folk i pel rock, que són els meus estils. I després de rodar durant un temps en català, el cos em demanava tornar als orígens, i això suposava tornar a l'anglès.

Aquest disc segueix una temàtica molt més personal. Com portes un missatge tan teu en un idioma que, com has dit, no és el teu?

Jo soc el típic espanyolet de "Cup of coffee in plaza mayor", perquè no he tingut mai l'oportunitat de marxar fora, només he estudiat anglès acadèmicament. Per això, a l'hora de compondre sempre he buscat ajuda en gent que sap pensar en anglès. Crec que és important perquè hi ha moltes expressions i formes de pensar que no són les acadèmiques, aquelles més quotidianes. Així, jo li dono la idea i aquesta persona m'ajuda a transformar-la en frases més concretes, les escric jo, però tinc aquest retoc que és crucial.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=69ninC4Eo8g>

La teva música dius que "s'ha de viure, perquè no està feta amb amor, ni per fer-ne màrqueting ni per monetitzar". Quina és la intenció darrere les teves composicions doncs?

Les cançons són poesia musicada, quelcom que et surt de dintre: estats anímics, situacions o inquietuds que formen part de tu. Jo busco treure el que tinc a dins per a mi mateix, com una teràpia per treure allò que tinc molt profundament amarrat. L'objectiu és aquest, no el ser comercial ni vendre molt. Sé que això és un risc, per això tot el que m'arriba és magnífic. Busco la retribució emocional fonamentalment.

Aquest to més personal, d'experiències pròpies i d'amor és en el que es basa el disc. Per què has volgut parlar d'aquests temes?

Les meves lletres giren al voltant de la idea "la meua vida és meua, deixeu-me que m'equivoqui sol i ja m'escalfaré jo la sopa si fa fred". És una reivindicació personal que comença quan vaig decidir deixar la vida que portava d'executiu políticament correcte i enredar-me en el món de la música. Són temes molt personals i intimistes, molt propis. I després hi ha l'amor i el desamor, que a tots ens uneix. A tothom li arriba perquè a tothom ha tingut, d'una manera o una altra, experiències d'aquesta mena.

Així doncs, en el tema, "My Life is Only Mine" parles amb algú a qui li dius aquest missatge que la vida és només teua? O t'ho dius a tu mateix?

Jo no pretenc ser exemple de res, però sí que és veritat que per la societat era difícil entendre que algú que ho té tot, que té la vida resolta, decideixi deixar-ho tot de forma radical. Així que aquest tema me'l dedico a mi mateix, perquè les cançons les faig pensant en mi, però sempre portant un missatge cap a qui m'escolti: la teua vida és teua i la meua és meua.

El segon senzill del disc és "Time As Our Judge". Per què vas escollir aquest senzill?

Davant les balades que ocupen la major part de l'àlbum, aquest tema es basa més en el rock clàssic dels setanta amb una presència important de les guitarres. La lletra la vaig escriure jo, i el missatge de la cançó juga amb l'espai i el temps, com es pot veure al videoclip, que també és el primer en què apareix tota la banda que m'acompanya en els directes.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=OQHyo81nsNg>

La guitarra és una part important de la teua música. Apareix tant en un format més acústic com més rockera. Vas començar amb la música amb una base de guitarra o va ser anar aprenent a poc a poc?

De jove tocava la guitarra, però molt poc. Ho feia a estones i malament, ja que no vaig anar mai a classe. Vaig ser autodidacta i sabia quatre acords i poc més. Llavors, vaig abandonar la música, amb només 18 anys, i fins als 49 no vaig tornar-hi, quan vaig començar el projecte de **Still Morris**. Això em va demostrar que mai és tard per començar un nou projecte i per complir un somni.

Aquest disc és el primer que publiqués en format vinil. Per què has decidit apostar per aquest format?

Era el moment per mi. El retorn del format vinil ha sigut una meravellosa notícia, perquè et permet escoltar la música, no consumir-la. Jo soc dels que es passa les tardes escollint quin vinil posar, i que després s'asseu a escoltar música. Haver de canviar de cara cada quatre o cinc cançons et fa estar pendent de la música. Aquest disc, fet en pandèmia, ha sigut un treball lent, minuciós, sofisticat, fet a 33 revolucions per minut, i de seguida vaig entendre que això havia de ser un vinil. Per a mi, ha estat un somni fet realitat.